

Onder officieel Toezicht

door F. A. Symons.

Mr. Joseph Hoskins, administrateur van het stoomschip „City of Arizona”, rammelde met het losse geld in zijn broekzakken, zette zijn pet achter op zijn kale hoofd en glimlachte veelbeteekenend.

Hij koos zorgvuldig een sigaar uit het kistje, dat naast hem stond, en haalde een brief uit den borstzak van zijn uniformjas.

„Van middelmatige lengte, blond, beslist knap en gaat gewoonlijk door voor miss Fortescue,” las hij hardop.

Een wolk rook door zijn neus blazend, lachte hij sarcastisch. Toen vouwde hij den brief weer op en stak hem in zijn zak.

Met een glimlach van voldoening begon hij een studie te maken van de rij van handteekeningen voorziene foto's, die aan den wand tegenover hem hingen. Als een van de populairste administrateurs van de Atlantische route, had hij wel eenige reden tot zelfrespect. Mooie en berekende vrouwen hadden meermalen hun netten voor hem uitgespreid. Hij grinnikte, toen hij de foto's daar voor zich bekeek en zich weer voor den geest haalde, hoe de origineelen vaak tegen hem geglimlacht hadden.

„En dus vindt de reederij het noodig mijn aandacht te vestigen op de tegenwoordigheid aan boord van een bekend smokkelaarster van edelstenen. Ben ik dan een douane-beambte, of wat eigenlijk? Of zijn ze soms bang, dat ik — ik nota bene — er tusschen genomen zal worden?”

Een oogenblik later ging hij, nadat hij zorgvuldig zijn brandkast, die in een hoek van zijn hut stond, had afgesloten en zijn nog overgeleven haren had glad gestreken, met zijn bekenden vriendelijken glimlach op het gezicht naar het promenade-dek.

Het was een prachtige dag. De blauwe hemel, het vroolijke gelach van de passagiers en het algemeen gevoel van welbehagen, dat het schip van voren naar achteren scheen te doortrekken, waren op zichzelf reeds genoeg om een misanthroop in een goede stemmig te brengen.

Ondanks het feit, dat Mr. Hoskins de echtgenoot was van een keurig dametje, dat in Liverpool zijn terugkomst afwachtte, was hij geenszins afkeerig van de attentie, die hem in zijn kwaliteit van scheepsofficier bewezen werd. Toen hij na eenige oogenblikken zich door de verschillende groepen 'n weg baande naar de rookkamer, werd hij aangesproken door een jonge vrouw, wier eenig interesse op dat oogenblik scheen te bestaan in den wensch eens wat meer te weten te komen van de ingewikkelde samenstelling van de draadlooze installatie.

Een oogenblik kon Hoskins geen woord uitbrengen. De reden was duidelijk. De jonge vrouw, die daar zoo gracieus tegen de railing leunde en hem vriendelijk-vragend aankeek, was blond en zeer zeker heel knap. Hij gevoelde, dat hij hier de vrouw van den brief voor zich had.

„Bent u niet — eh — miss Fortescue?” vroeg hij ten laatste.

„Ja,” antwoordde zij glimlachend. „Ik vind het zeer vriendelijk van u, dat u zich mijner nog onder zoovelen herinnert!”

Naar haar eigen mededeelingen te oor-

deelen reisde het meisje alleen en was op weg om een tante te bezoeken in Chicago, nadat zij een jaar in Parijs had doorgebracht. Wie zij was, of waar zij geweest was kon tenslotte Joseph Hoskins weinig schelen. Dat zij een zeer aantrekkelijk en mooi meisje was, was van veel meer belang. Bovendien pleitte het nog voor haar dat zij er duidelijk de voorkeur aan gaf het dek op en neer te wandelen in gezelschap van den administrateur. Deze kon een knappe vrouw apprecieeren, als hij die ontmoette en wist bovendien, hoe hij er mee praten moest.

De vriendschap tusschen den galanten officier en de mooie jonge vrouw groeide snel. Zonder ooit de grens van onschuldige attenties te overschrijden, hield het meisje zich Hoskins met het grootste gemak steeds op de hielen. Hij zelf zou nauwelijks hebben toegegeven, dat dit het geval was. Dat het zoo was, was echter niet minder duidelijk.

Niettemin kon de opmerkzaamheid van den administrateur niet den geheelen dag op haar gericht zijn. Als hij er bij tegenwoordig geweest zou zijn, wanneer miss Fortescue eenige woorden wisselde met een klein kordaat mannetje, dat de gewoonte had, in zijn eentje op het dek nog een sigaar te rooken, nadat de lichten waren gedoofd, zou hij zijn opinie wel eenigszins gewijzigd hebben.

Gedurende de laatste dagen van de reis had het meisje de gewoonte aangenomen, om ieder oogenblik onder allerlei excuses aan de deur van de hut van den administrateur te komen aankloppen. Zij leende zijn boeken, critiseerde zijn platen en portretten en dronk af en toe een glas kwast onder zijn vaderlijk oog, zooals zij het uitdrukte.

Het mooie weer hield steeds aan. Als er niets bijzonders gebeurde, zou het reusachtige schip binnen twaalf uur aan Sandy Hook aankomen. Miss Fortescue, die er in groen crêpe de chine toiletje keurig uitzag, zat ingevolge een uitnoodiging, die zij aan zichzelf had gedaan, na de lunch in Mr. Hoskins' mooisten leunstoel een kop koffie te drinken.

„Wilt u mij een grooten dienst bewijzen, Mr. Hoskins?” vroeg zij plotseling, „Ik zal u een foto voor uwe verzameling geven, als u het doen wilt — teminste als u die hebben wilt.”

„Zult u dat werkelijk?”, riep Joseph Hoskins verrukt. „Natuurlijk wil ik u een dienst bewijzen...” Plotseling vloog de inhoud van een zekeren brief hem door het hoofd en hij kuchte nerveus... „dat is te zeggen, als ik het doen kan.”

„Oh, dat kunt u best,” antwoordde zij vroolijk, terwijl zij haar sigaret door de patrijspoort wierp. „Het is alleen maar een kistje sigaren, dat ik door de douane gesmokkeld wilde hebben.”

Op het woord „smokkelen”, vertoonde het gelaat van den heer Hoskins duidelijke teekenen van ontsteltenis.

„Kijk niet zoo droevig,” lachte zij. „Ik kocht een kistje sigaren voor mijn oom.

Ik weet dat die hatelijke douane mij er invoerrecht voor laat betalen en daar heb ik niets geen zin in. Dat is alles. Ik ben er zeker van, dat als u in uniform er mee aan wal gaat, de douane er geen oogenblik naar vragen zal.”

„Hm!” bromde Joseph Hoskins. Voor een geroutineerde smokkelaarster was de truc wel wat erg doorzichtig en zijn geloof in de persoonlijke onschuld van het meisje was plotseling heel wat sterker geworden. Het scheen dat zij het werktuig was van iemand anders. Het onschuldige kistje sigaren bevatte misschien de juweelen.

„Wel?”, onderbrak het meisje zijn overpeinzingen met een gebaar van ongeduld. „heb ik te veel gevraagd?”

„Mijn waarde jonge dame,” zei Joseph, tot zijn gewone hoffelijkheid terrugkeerend, „het zal me een waar genoegen zijn.”

„Prachtig,” riep zij. „Ik zal de sigaren en de photo voor het ontbijt komen brengen”, antwoorde zij. „U zult toch wel aan wal kunnen gaan tegelijk met mij, hoop ik?” Bij de deur blijvend glimlachte zij liefvallig. „Dat zal toch wel gaan, niet waar?”

Tegen den tijd, dat den volgenden morgen de meeste passagiers op dek kwamen, werd de City of Arizona in haar dok gesleept. Gekleed in een wit costuum met een coquet hoedje, slenterde miss Fortescue haar hut uit, ging de salon door en glipte de hut van den administrateur binnen. Zij droeg een kistje sigaren en een enveloppe.

De administrateur zat aan zijn lessenaar hard te werken. Zij lachte even en sloot de deur. Zoo druk had hij het echter niet, of hij had wel even tijd, om op te kijken en haar welkom te heeten.

„Bevalt het?” vroeg zij, een cabinet-portret uit de enveloppe halend en hem dat voorhoudend.

„Verdraaid!” riep Hoskins enthousiast. „Het is prachtig!”

„Ik ben blij, dat het u bevalt. Hier zijn de sigaren.”

Nog steeds glimlachend, alsof hij bij zichzelf pret om iets had, bekeek Mr. Hoskins het kistje en keek eens naar het meisje. Zij had haar hoed afgezet en zijn uniformpet opgezet, waarna zij zichzelf in den spiegel stond te bewonderen.

„Hallo!” riep hij. „De waarde van dat hoofddeksel is met een sprong naar boven gegaan.”

„Natuurlijk,” riep miss Fortescue, hem een knipoogje gevend en probeerde een anderen stand van de pet.

Gedurende eenige minuten was de administrateur druk met zijn papieren bezig. Miss Fortescue stond in de deuropening geduldig naar hem te kijken. Zij vertoonde echter nog geen neiging om heen te gaan. Zij kon toch, zooals zij hem uitlegde, niet zonder haar sigaren gaan en daarom moest zij wachten tot de administrateur tijd had met haar mee te gaan.

Eindelijk slaakte Mr. Hoskins een zucht van verlichting en verklaarde, dat hij nu wel een oogenblikje tijd had, om zijn vriendin door de douane te loodsen.